

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15871/2023
07.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Лидија Чеман, адвокат из ..., против тужене Општине Бачки Петровац, коју заступа Правобранилаштво општине Бачки Петровац, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 3226/18 од 05.10.2021. године, у седници одржаној 07.11.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 3226/18 од 05.10.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 3226/18 од 05.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 2041/2017 од 21.02.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је у целости опредељени тужбени захтев тужиле. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужилци на име главног дуга исплати 63.067,28 динара, са законском затезном каматом од 17.10.2017. године до исплате и износ од 56.804,12 динара на име законске затезне камате обрачунате на износ главног дуга до дана вештачења 16.10.2017. године, па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужилци накнади трошкове поступка од 67.345,38 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде, до исплате.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 3226/18 од 05.10.2021. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба тужене, па је пресуда Основног суда у Новом Саду П 2041/2017 од 21.02.2018. године преиначена, тако што је одбијен тужбени захтев тужиле у побијаном усвајајућем делу и захтев тужиле за накнаду трошкова парничног поступка, и обавезана тужилца да туженој накнади трошкове жалбеног поступка од 12.000,00 динара, а одбијен захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Тужиља је поднетом тужбом тражила да се тужена обавезе на враћање новчаног износа, плаћеног на основу решења о утврђивању самодоприноса за период од 16.03.2010.године до 14.05.2013.године, на основу Одлуке о увођењу самодоприноса за подручје Месне заједнице Гложан („Службени лист општине Бачки Петровац“, бр. 1/2010), за коју је одлуком Уставног суда ИУо 93/2011 од 25.04.2013. године („Службени гласник РС“, број 39/2013 од 30.04.2013. године) утврђено да није у сагласности са Уставом и Законом.

Побијана другостепена пресуда донета је у складу са правним схватањем које је Врховни касациони суд утврдио на седници Грађанског одељења од 17.02.2021. године по питању начина отклањања штетних последица појединачног акта насталих применом касираног, неуставног или незаконитог општег акта. Означено правно схватање тиче се ретроактивног дејства касаторне одлуке Уставног суда, као изузетка од правила да таква одлука има правно дејство само за убудуће, које јој је признато само под условима и у поступку прописаним законом. То је у Републици Србији уређено одредбама чланова 61. и 62. Закона о Уставном суду, по којима је подношење захтева за измену појединачног акта обавезујући почетни корак ка остварењу права на накнаду штете, а за случај да се изменом тог појединачног акта не могу отклонити штетне последице, поступак се наставља подношењем захтева Уставном суду да својом одлуком одреди други начин отклањања штетних последица - утврђивањем права на накнаду штете, повраћајем у пређашње стање или на други начин.

Следствено томе, лице коме је повређено право коначним или правноснажним појединачним актом донетим применом закона или другог општег акта за који је одлуком Уставног суда утврђено да није у сагласности са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права, потврђеним међународним уговорима или законом, не може се обратити суду тужбом за накнаду штете пре него што покуша да отклони штетне последице неуставности и незаконитости касираног општег акта, изменом појединачног акта од стране његовог доносиоца, а уколико то није могуће - подношењем захтева Уставном суду да својом одлуком одреди други начин отклањања штетних последица.

Тужиља, након доношења и објављивања одлуке Уставног суда ИУо 93/2011 од 25.04.2013. године, није од органа тужене тражила измену појединачних аката - решења о утврђивању самодоприноса, донетих на основу одлуке јединице локалне самоуправе за коју је означеном одлуком Уставног суда утврђено да није у сагласности са Уставом и законом, нити је Уставном суду подносила захтев за одређивање начина на који ће се отклонити штетне последице касираног општег акта.

Из наведеног разлога, по оцени Врховног суда не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса, у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе нити постоји потреба новог тумачења права, па је применом члана 404. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези одредбе члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 21.03.2017. године. Вредност предмета спора је износ од 119.871,40 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се ради о спору мале вредности у којем против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП. У споровима мале вредности дозвољеност ревизије се не цени према одредби члана 13. став 1. тач. 2. и 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 55/14), односно новелираној одредби члана 403. став 2. тачке 2. и 3. ЗПП, па преиначење првостепене пресуде од стране другостепеног суда није од утицаја на дозвољеност изјављене ревизије.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**